kangro hõwi peält, Tõnnismäel, wet toma. Kaewo sisse wadates någgi tüdruk wet otsego kewad. Kui ta õmbrit tahtis üllestombada, siis läks kook katki ja õmber wee sisse. Tüdruk kutsus kangro selli ja pallus tedda õmbrit kaewust wälja tua. Se panni üht tuggewa latti kaewusse püsti ja laskis ennast latti mõda sisse. Agga kui ta alles pole tee peäl alla minnemas olli, aias ta käed ja jallad laiale, kukkus wette, ilma et üht sanna olleks lausnud, ja jäi senna paika. Kui ta perremees sedda kulis, siis arwas ta, et sell koggematta sisse kukkund ja ärrauppund, egga teädnud keddagi pahha arwada, waid piddi agga sedda püsti pandud latti mõda alla minnema selli appi ja õmbrit wälja toma. Kui temmagi pole tee peäle sai, aias ka käed ja jallad laiale, ja kukkus nendasammoti ilma sanna lausumatta wette, kui temma sell. Kolmas, kes alla piddi minnema, olli üks worimees. Se olli targem: siddus kõie ennese ümber, käskis teisi, kes senna kokko tulnud, ennast alla laska, ja kui waewa piddi nähha ollema, siis ennast üllestombada. Kui temmagi kesket kaewut sai, sirutas ka teiste wisil käsi ja jalgo, egga sanud sannagi räkida; agga teised tombasid tedda taggasi, — ja ta olli jo pool-surnud. Targa arstide ja rohtude läbbi toibus temma seddawäärt, et ta agga waewalt ennese kätte ja jalgade wälja sirrutamisest ni paljo wois arro anda: et kui ta keskpaika kaewut sanud, et temma silmade ees olnud, nago olleks se kaew täis tullewa ello waimusid olnud, ja temma jallad ni raskeks läinud, nago olleks nende otsas kes teab mitto leisikast raskust olnud, ja et keik temma ihho rammo korraga nenda ärralõpnud, et ta mitte üht liget polle joudnud ligutada. Kolmandamal päwal pärrast asja räkimist jättis ta keigiga jummalaga ja surri.

Linna kohhus tahtis sedda asja läbbi katsuda, mis waimud need siis peaksid ollema, mis se innimenne ennast ütles näinud ollewad, kui ka sedda wee-keemist, mis se tüdruk tunnistas, ja laskis mitmesugguside linda ja